

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: O.S.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupené Mgr. Evou Holou, obecnou zmocněnkyní, zaměstnankyní Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Plzeň, sady Pětatřicátníků 33, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. července 2013, čj. MV-46688-5/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 21. 8. 2013 doplněnou podáním ze dne 26. 8. 2013 se žalobkyně mj. domáhala zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 7. 2013, čj. MV-46688-5/SO/sen-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Plzeň (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 24. 2. 2012, čj. OAM-55301-23/DP-2011 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že se platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně „*podle ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb., neprodlužuje.*“.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

[I] Žaloba

Žalobkyně namítala porušení § 2 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, resp. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně v odvolání tvrdila nezákonnost rozhodnutí s ohledem na skutečnost, že aplikovaný § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců neměl být vůbec použit. Předmětné ustanovení obsahuje důvody k neudělení dlouhodobého víza a jeho všeobecné použití pro řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu zákon nestanoví. Odvolací správní orgán se s touto námitkou příliš nevyrovnal, když po vzoru prvoinstančního orgánu pouze vyjmenoval zákonná ustanovení, která jako aplikovaná citoval ve výroku správní orgán I. stupně. Žalobkyně však nadále trvala na námitce, že zákon o pobytu cizinců neumožňuje pro prodloužení platnosti povolení k pobytu plně používat všechna ustanovení o důvodech zrušení víza (§ 37) a neudělení víza (§ 56). Předně, k aplikaci obou jako možných důvodů neprodloužení platnosti povolení k pobytu chybí v zákoně zmocňovací ustanovení (odkaz) a jistě by se tyto důvody neměly ani v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu směšovat dohromady, nejsou-li ani pro víza stanoveny společně jako důvody pro neudělení víza. Prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řešeno v podstatě v jediném ustanovení, a tím je § 44a zákona o pobytu cizinců. Ten v odst. 3 stanoví, že na řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu se „§ 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně“. V těchto citovaných ustanoveních se nenalézá další odkaz a zmocnění k aplikaci § 56 na řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu. Žalobkyně tak měla za to, že správní orgány obou instancí se dopustily nepřipustné analogie, a tudíž i porušení mezí daných zákonem (§ 2 odst. 2). Snaha správního orgánu o rozšíření zákonných důvodů pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu je rovněž porušením čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky.

S ohledem na to, že výše uvedenou námitku nezákonnosti částečně popírá (explicitně se jí ale nezabývá) judikatura Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, žalobkyně uvedla i námitky k naplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Citované ustanovení nekonstruuje paušální možnost neudělení pobytu z důvodu předchozího neplnění účelu pobytu. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu umožnit paušální neudělování pobytu z tohoto důvodu, pak by tak jistě výslovně učinil. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) pracuje s neurčitým právním pojmem *jiná závažná překážka pobytu cizince na území*.

Nejvyšší správní soud ve své recentní judikatuře (například rozsudky ve věci sp.zn. 9 As 80/2011, resp. 7 As 80/2011) sice do určité míry odsouhlasil použití citovaného ustanovení pro zamítnutí žádostí o další pobyt, kde cizinci neplnili účel předchozího povolení, ovšem jen v některých případech, které bylo možno podřadit neurčitému právnímu pojmu *jiná závažná překážka pobytu na území*. NSS v rozsudku ze dne 19. 12. 2012, čj. 9 As 80/2011-69 doslova uvedl, že neurčitý právní pojem „(...) zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. Použití neurčitých pojmů v právních předpisech vychází z požadavku na obecnost právní normy, jejíž obsah má za úkol konkretizovat aplikační praxi, která si vyžaduje pružně reagovat na nastalé situace. Právní normou nelze postihnout celou šíři možných překážek, které mohou v praxi nastat, a nelze proto kasuisticky specifikovat jednotlivé skutkové podstaty.“. Správní orgán však v napadeném rozhodnutí neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ nijak nevykládá, rovnou hovoří o neplnění účelu pobytu. To žalobkyně chápala jako vadu odůvodnění rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud použití sporného ustanovení zákona o pobytu cizinců v individuálních případech odsouhlasil s tím, že správní orgán v rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč tyto spadaly pod uvedený pojem. V obou případech výše citovaných rozsudků šlo ale o situace, kdy stěžovatelé de facto své účely pobytu neplnili od počátku (včetně povinností s tím spojených). V obou případech se jednalo o osoby, které měly povolen pobyt za určitým účelem, který v zásadě ihned po udělení povolení přestaly ve skutečnosti plnit. V případě žalobkyně však takové skutkové okolnosti vůbec dány nebyly.

Sám zákon o pobytu cizinců nestanoví k plnění účelu pobytu cizincem, včetně povinnosti jej plnit, nic. Nezná ani jasné a srozumitelné definice jednotlivých účelů pobytu. Až na výjimky specifických povolení k pobytu (typicky za účelem sloučení rodiny dle § 42a) lze typy účelů pobytu dovozovat toliko z jednotlivých ustanovení, povětšinou určující náležitosti žádostí (např. pojem podnikání se tak objevuje § 31 odst. 4, § 46 odst. 7). Dále zákon v § 45 stanoví, jakým způsobem lze měnit účel povoleného pobytu, ovšem opět nedefinuje, kdy je účel pobytu plněn a kdy nikoliv. Zákon také umožňuje, aby cizinec měl v povolení k pobytu vyznačeno i více účelů (§ 46 odst. 1 ve spojení s § 58 odst. 3). Na základě výše citovaných ustanovení lze dovozovat „plnění“ či „neplnění“ účelu pobytu jen těžko, a pokud se správní orgán pouští do výkladu tohoto pojmu, navíc za použití pojmů z dalších právních předpisů, měl by postupovat s největší rozvahou. V daném případě však správní orgán nesplnil ani základní požadavky logiky, které použití neurčitého právního pojmu (plnění účelu pobytu) předpokládá.

Je zřejmé, že než správní orgán konstatuje, že cizinec neplnil (nebo neplní) určitý účel pobytu, musí nejprve určit 1) za jakým účelem bylo povolení k pobytu cizinci vydáno (příp. o jaké žádal) a 2) definovat, co se rozumí „(ne)plněním účelu“ předmětného povolení

k pobytu. Teprve pak lze přistoupit ke zjišťování, zda cizinec definicím dostál a účel plnil (či nikoliv). V tomto ohledu je zřejmě také nutné přesně určit časově, kdy dotýčný přestal účel pobytu plnit a které skutečnosti tomu nasvědčují.

Správní orgán však v napadeném rozhodnutí nebyl schopen dostát žádné z uvedených premis. Tápal zjevně již v samotné definici toho, jaký účel pobytu vlastně žalobkyně měla plnit. Účelem řádně povoleného pobytu žalobkyně bylo dle tehdy účinného zákona o pobytu cizinců podnikání. Konkrétně se jednalo o účast v právnické osobě - družstvo KOTERMAK a IM. Z průkazu o povolení k pobytu pak lze toliko z číselného značení (L/NE/VC/36) dovodit, že rozhodující správní orgán v souladu s kolonkou v žádosti vyznačil účel povoleného pobytu – výkonný manažer, účast v právnické osobě vzniklé na základě zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. Jak správní spis, tak výpověď přitom nenasvědčují, že by žalobkyně tento účel pobytu neplnila. Žalobkyně byla jednou ze zakládajících osob předmětného družstva společně s dalšími čtyřmi osobami, mimo jiné s matkou, paní M.S. Také v souladu se zápisem v OR uvedla, kdo je hlavní osobou v družstvu (předseda), jak se jmenuje a jak spolu komunikovali. Dále popsala oblasti, kterým se družstvo v podnikání věnuje. Účel pobytu podnikání ve formě účasti v právnické osobě se odvíjí od oné *účasti* na právnické osobě a *podnikání* této právnické osoby. Žalobkyně byla od počátku členkou družstva, které je, resp. v předmětné době bylo, podnikatelsky činné (tedy ve smyslu § 2 obchodního zákoníku vyvíjelo soustavnou činnost za účelem dosažení zisku). I bez jakékoliv další (pracovní) činnosti pro družstvo tedy žalobkyně plnila účelu pobytu podnikání - účasti v právnické osobě. Navíc, podílela se na chodu (činnosti družstva) tím, že vykonávala různou administrativní činnost a zároveň byla zapsána v obchodním rejstříku jako tzv. prokura. Dle žalobkyně ani funkce prokury, ani výkon administrativní činnosti pro družstvo není jistě podmínkou pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě). I pokud by žalobkyně nevykonávala funkci prokuristy, pak to není důkazem pro závěr, že neplnila povolený účel pobytu. Závěry správního orgánu o neplnění účelu pobytu se tak rozcházejí se zjištěními učiněnými během řízení a postrádají logické a řádné zdůvodněné úvahy k aplikovanému ustanovení.

Jedinou prokázanou skutečností je tak zřejmě absentující povolení k zaměstnání pro výkon faktické podnikatelské činnosti, jehož vyřízení cizincům ukládá § 89 zákona č. 435/2004. Sb., o zaměstnanosti. Jeho (ne)vyřízení však nemá žádnou souvislost s řízením o prodloužení platnosti o povolení k pobytu, případně jeho zrušením. Alespoň v rozhodné době nemělo. V době podání žádosti o povolení k pobytu, jehož účel žalobkyně údajně neplnila, tedy v roce 2009, nebylo povolení k zaměstnání náležitostí žádosti. Ostatně, tato náležitost po ní také nebyla v řízení požadována a povolení k pobytu jí bylo řádně na dobu dvou let (do roku 2011) vydáno. Již tato správní praxe je pro správní orgán zavazující a nemůže pak zpětně tvrdit, že povolení k pobytu bylo vlastně vydáno neoprávněně. Pokud se s účinností novely č. 427/2010 Sb. změnila správní praxe nebo příslušná ustanovení o povinných náležitostech žádosti o prodloužení povolení k pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě), pak takové změny mohou cizince, včetně žalobkyně, zavazovat toliko do budoucna. Tvrdí-li správní orgán, že z absence povolení k pobytu lze dovozovat zpětně neoprávněnost povolení k pobytu, pak tím porušuje i zásadu zákazu retroaktivity.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 13. 12. 2013. Navrhoval zamítnutí žaloby, když argumentačně vycházel z odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, a to ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. (ve vztahu k žalobkyni), resp. § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. (ve vztahu k žalované).

Stran první žalobní námitky, tj. nepřítomnosti aplikace § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, soud uvážil následovně.

Předmětem řízení v projednávané věci bylo prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů [§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců]. Odstavec 3 uvedeného ustanovení stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle § 37 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v projednávané věci přistoupil ve vztahu k žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), které stanoví, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na uvedené ustanovení správní orgán v projednávané věci dále aplikoval § 56 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení dlouhodobého víza, kdy ve smyslu odst. 1 písm. j) citovaného ustanovení ministerstvo vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud nastínil algoritmus aplikace § 56 ve zmíněném řízení v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 – 69 (k dispozici na www.nssod.cz), kde mj. konstatoval: „(...) Ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení.

Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovedl, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona (...).“.

Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány ve vztahu k použití § 56 zákona o pobytu cizinců nepochybily, a žalobní námitka proto nebyla důvodná.

Nedůvodné bylo i tvrzení týkající se nedostatečného odůvodnění rozhodnutí, přesněji rezignace správních orgánů na konkretizující obsahové vyplnění neurčitého právního pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“.

Lze jistě souhlasit s žalobkyní v tom, že je nezbytné (ve smyslu zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 9 As 80/2011), aby byl každý takový neurčitý pojem správními orgány přesně vymezen a odůvodněn. Prvoinstanční i napadené rozhodnutí však obsahují odůvodnění použití tohoto neurčitého pojmu. Z rozhodnutí je totiž *a)* zřejmé, že za onu závažnou překážku je považováno neplnění účelu pobytu (příčemž je jasně uvedeno a popsáno, že žalobkyně nepodnikala formou účasti v právnické osobě), a *b)* patrné, že jednání žalobkyně bylo pod zmíněnou skutkovou podstatu podřazeno mj. na základě zjištění získaných od okresní správy sociálního zabezpečení, smlouvy o vedlejších pracovních poměrech, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti a především výpovědi žalobkyně učiněné v rámci správního řízení. Krajský soud je proto přesvědčen, že i v tomto směru, tedy v dostatečnosti odůvodnění, správní orgány obstály, přičemž v podrobnostech odkazuje na znění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

Nedůvodná byla rovněž námitka spočívající v tvrzení, že v řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně plnila účel povoleného pobytu, tedy „podnikání, účast v právnické osobě“.

Věrohodnost tohoto tvrzení byla, i přes formální stav vyplývající z obchodního rejstříku a potvrzující postavení žalobkyně v družstvu „KOTERMAK a IM družstvo“ (dále též jen „Družstvo“ jako prokuristky, podlomena především výpovědí žalobkyně. Ta do protokolu o výsledku žadatele ze dne 26. 1. 2012, čj. OAM-55301-13/DP-2011, mj. na otázku, zda ví, že je v obchodním rejstříku zapsána jako prokuristka firmy a na základě jaké listiny a kdy jí byla prokura udělena, odpověděla, že neví, že je to jako výkonný manažer, ale listiny že má „někde doma“. Funkci manažerky (výkonné, obchodní) však žalobkyně měla v Družstvu vykonávat jako jeho zaměstnankyně, což bylo uvedeno v dalších listinách, které měly správní orgány k dispozici, konkrétně v potvrzeních Družstva o výši příjmu žalobkyně ze závislé činnosti a ve smlouvě o vedlejších pracovních poměrech ze dne 24. 9. 2009, na jejímž základě byla žalobkyně u Družstva zaměstnána jako obchodní manažer (čl. 2 této smlouvy) s pracovní náplní „kontrolování textů a jeho formátování, práce na PC, vyřizování korespondence a komunikace s klienty“. Měla tedy vykonávat přesně to, co v žalobě označuje souhrnně jako „administrativní činnost“ a považuje to za „podnikání, účast na právnické osobě“. A v neposlední řadě, sama žalobkyně při výpovědi uvedla, že dlouhodobý pobyt jí byl udělen nikoliv za účelem podnikání, ale za účelem zaměstnání.

Nepřípadná je v té souvislosti žalobní argumentace stran povolení k zaměstnání podle § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení platilo v době rozhodování správních orgánů následující: *Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty.*

Žalobkyně se mýlí, když se domnívá, že správní orgány vycházely ve svých závěrech mj. i z toho, že žalobkyně potřebovala k pobytové žádosti i povolení k zaměstnání. Podstata tvrzení prvoinstančního správního orgánu i žalované spočívala v tom, že žalobkyně, chtěla-li plnit účel pobytu, tedy podnikat formou účasti v právnické osobě, musela, a to zcela v souladu s § 89 zákona o zaměstnanosti, disponovat i povolením k zaměstnání. To ale nepředložila, čímž ještě více prohloubila pochybnosti o tom, zda reálně plnila účel pobytu.

Soud proto ve světle uvedených okolností a ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že žalobkyně fakticky účel uděleného povolení k dlouhodobému pobytu neplnila a v předmětném řízení o žádosti nedošlo ze strany rozhodujících orgánů k porušení žalobkyní uváděných ustanovení správního řádu, resp. zákona o pobytu cizinců. **Žaloba tak v mezích uplatněných žalobních bodů nebyla shledána důvodnou, a proto ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.**

[IV] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. října 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková